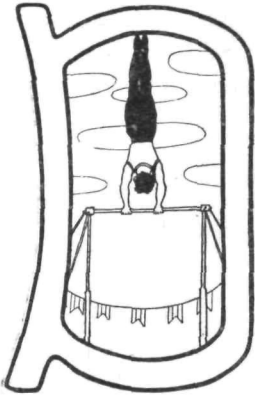

H:

Marijika.

osti malih prijateljev in prijateljic imam. A najzgovornejša med vsemi je gotovo Marijika, drobna deklica s šopkom las na glavi, povezanim z rdečim trakom.

Sneg je še ležal po zemlji, ko je že hodila z varhinjo Treziko pred hišo. Tako sva se večkrat videla in spoprijateljila. To prijateljstvo se je pa tudi v dejanju kazalo. Ko je zazvonilo poldne, mi je hitela naproti in se mi vsa vesela od daleč smehljala. In ko je prišla do mene, mi je podala roko ter rekla: »Servus!« Spela je roke, da sem jo vzdignil in nesel do doma ali še dalje.

Zgodilo se je pa nekoč, da me je zaman čakala. Bil sem ob enajstih že prost in šel kar nato domov. Tako je čakala opoldne zaman.

Seveda je bilo prvo, kar je govorila, ko sva se zopet videla, da me je čakala in zakaj me ni bilo. Povedal sem ji in dostavil, da je tako vsak torek in vsak petek, ker pride gospod katehet v šolo, da poučuje otroke v krščanskem nauku.

Videla sva se torej poslej ob torkih in petkih že ob enajstih.

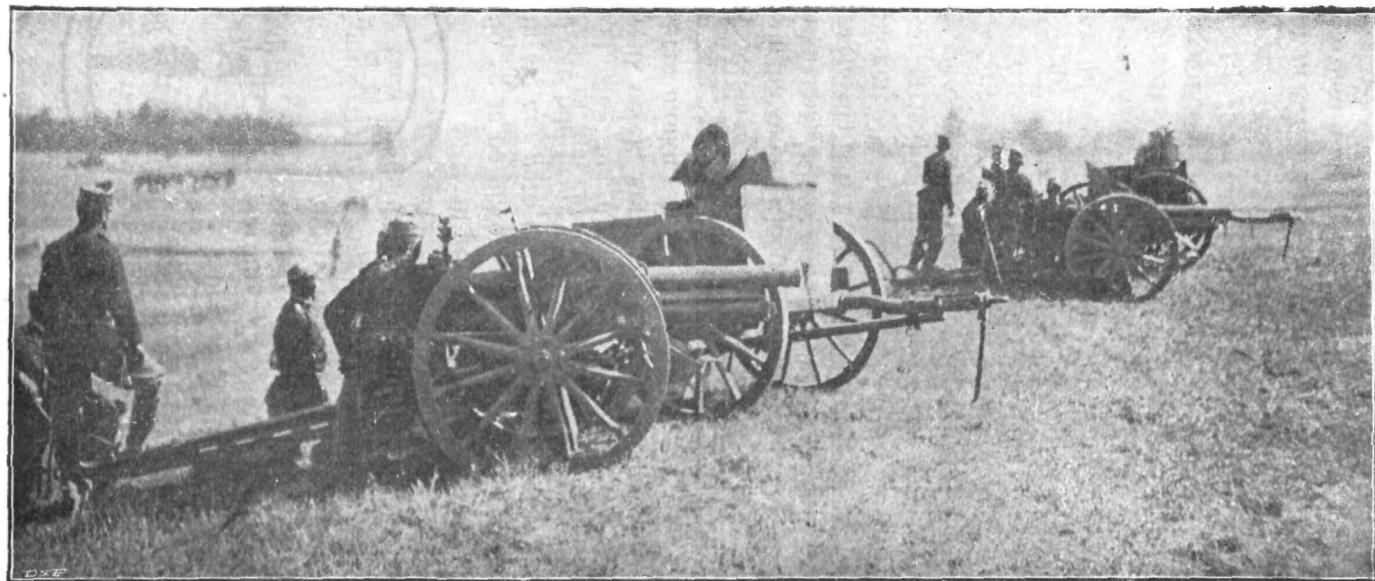
Nekoč je šla z menoj — torek je bil — prav do doma. Spomnil sem se, da imam na omari klečočega angelčka. Odvedem jo s seboj v sobo in ji ga pokažem. Kako je vzdignila roke, kako so se ji zasvetile oči! Ne da bi premišljal, ali ji ga naj dam ali ne, ji ga podarim. Kar nagledati se ga ni mogla; vse je razodevalo, da kar misliti ni mogla, da je njen, oj, njen. Kar strpeti ni mogla v sobi, rada bi že bila doma, da bi ga videla mama, ata, Jožek. Nisem je zadržaval, pustil sem jo v veselju.

Velikokrat mi je še pravila o svojem angelčku. Kar hipoma pa je utihnila. In ko sem jo vprašal po njem, se je stresla, ni imela ob vsej svoji zgovornosti besede. Ko bi vedel, kaj se je zgodilo, bi je ne vprašal. Namesto nje je odgovorila Trezika. Rekla je, da ga je držala v roki, a se ji je nehote izmuznil, padel na tla in izgubil perut.

Med Trezikinim pripovedovanjem me je gledala Marijika s prestrašenim pogledom, boječ se, kaj porečem. Rekel pa nisem ničesar drugega ko to: »Ne boj se, Marijika, saj ga nisi nalašč izpustila, da je padel angelček in prišel ob perutnico.«

Ničesar ni rekla. Njen pogled pa je bil tako hvaležen, kakor ga more imeti le Marijika, dobro dete.

Na bojnem polju